

Edel Tvist

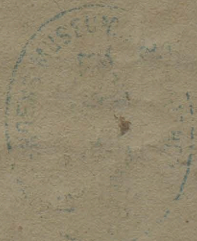
mellem fire Dvinder ved den Femtes Grav;

opgivet

til

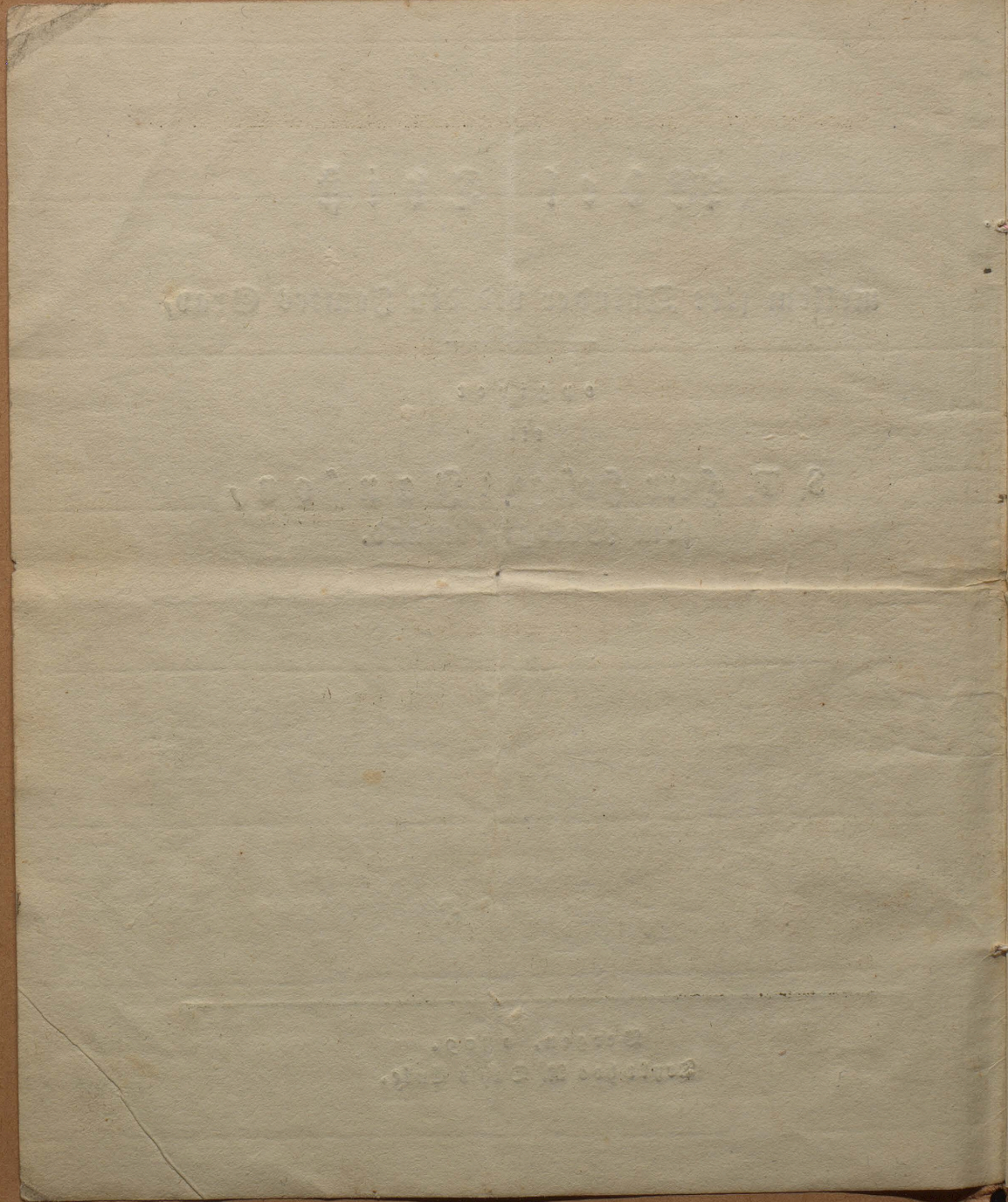
S. T. Herr Hofagent J a n s o n ;
som Boldgiftsmand.

M
J. N. Bruun

Bergen, 1809.
Trykt hos N. Dahls Enke.

BN 53

Et hverdags Syn jeg saae: en nyelig prydet Grav:
En vakker aldrende, men bornelos Matrone
I Stilhed havde her neblagt sin Vandrings Stav;
Der plejer Efterslægt sig lættelig forløse
Med halv velkommen Død og tanke: „ Hvii! i Fred!
„ Der savnes du ej tungt, der fandt Du Salighed. ”

Men se! ved denne Grav opkom en sielden Grib:
I sorte Sorgen dyb fremtraadte fire Qvinder;
Hver plante vilde sin Cypress med Omheds Gled,
Og til at vandre den raudt Graad paa blege Kinder;
Hver paasiob: „ Min Cypress bedst Graven pryde kan, ”
Og derom venlig Tvist indlod til Voldgiftsmand.

†

†

†

En Jomfru talte først: „ Min tunge Løb det blev
„ Blandt Fremmede for Sold i Herkabs Huns at tjene,
„ Hvor True, Luune tit de mange Løve skrev,
„ Som sielden lode sig fra Dag til Dag foreene;
„ Hvor Vigens Taare-Strom paa Blodslabs-Rætter faldt
„ Fordi den mindste Fejl en Straffens Torden galdt.
„ Her gif jeg, som til Dands, hvor Moje blev kun Leeg,
„ Med Moder-Mildhed mig den Salige kun lærte,

„ Hvad jeg ei selv forlod. Hver Trældoms Skjæppe vreg
„ For Friheds blide Sol. Den datterlige Smerte
„ Jeg føler her og nu — o! saa Du den — den gaad
„ En eviggrøn Cypres til Husets Moders Grav.

†

†

†

En Yngre svarede: „ Du fyldte dog det Rum,
„ Som ellers maatte srag befat i Huset være;
„ Men Jeg tilovers var. Jeg hid indbudet kom,
„ Da Verden blev mig trang, da ung jeg maatte lære,
„ Hvor værgeløst vort Kjon ved Dødens Grumhed blev,
„ Naar Kader, Brudgom den bort fra vort Hjerter reed.
„ Min Kader! ja! det blev da derfor ei omsunsk,
„ At Du paa Svansø vandt en dyrebar Veninde;
„ Naar Livets Bitterhed sig udtomt al sin Kvast,
„ I Hende kulde jeg i Bergen Moder finde.
„ Hun loed mig gjælde, som jeg uundværlig var
„ Og til sit Hjerter mig for evig bundet har.
„ Her var jeg — o! hvor vel? hvor glad? hvor sorgensfrie?
„ Hver Jdræt Tidsefordriv, hver Dag blev Fest, hver Morgen
„ Mig venlig hilsede — Men, al! det er forbie,
„ Hun spandt den Engel. Jeg paa ny maaske savne Sorgen.
„ Mit Sul er bydt og tungt, min Tak er svag, men varm;
„ Det var det tredje Saar i Orphelinens Barm. ”

†

†

†

Da tredje Jomfru saa blandt dem til Orde toge:
„ I Unge! tier her: nu vil den Gamle tale.

11 Sit flere Sneegaars forsøgte Venstabs Sprog;
 11 Paa Ebers Vej endnu sig mange Glæder male,
 11 Mit Løb er snart fuldendt; I midt paa Banen staae;
 11 I blomstre selv endnu; jeg blev med Vere graa.
 11 Med Vere? Ja! den jeg til Livets Aften nod
 11 Hos denne Salige var, som naar yngre Cyfler
 11 Medlagde tillidsfuld udi den Eldres Skjod
 11 Sin Kummer og sit Raad; thi Alderdom sig brystes
 11 Af ingen Hæder meer, end naar den ikkun veed,
 11 At man den værdiger endnu Fortrolighed.
 11 Graahærdet uden Kræfte, og uden Slægt, forladt
 11 Udlevet Vige saae sig selv som Jordens Byrde;
 11 Vel den, som da sit Haab har til Alfader sat,
 11 Hun blev, skjænt vanfænde, dog albrig uden Hærdes
 11 Han aabnede mig Svand, han mig opvægte Slægt,
 11 Han gav min Alderdom hos Velstand Varetægt.
 11 Men Du, Velsignede! jeg overleve Dig?
 11 Jeg meer end en Gang var ret fro paa Graveus Bredde,
 11 Og da hvor omt har du husvalet, plejet mig,
 11 Og, ah! det lykkedes din Omsorg mig at rædde.
 11 O! havde da din Haand mit brustne Dje lukt.
 11 Men nu — Dit eget brast — Og Manges lys blev slukt. "

†

†

†

11 Mit sluktes ej, men see! der kom en Slygge frem, "
 11 Saa taledes til sidst den lykkelige Fjerde,
 11 Den har formærket mig mit og min Faders Hiem;
 11 Selv jeg mod dette Stød mit Hjerte maatte hærde,

„ At ei den første Frugt, som under Hjertet laae,
 „ Fortidligt Banesaar ved Stødet skulde faae.
 „ Ja! hvis ni Maaneder jeg selv end havde lagt
 „ I Landom vopende tætunder Dennes Hjerter,
 „ Som nu ei meere slaar, jeg skulde neppe smagt
 „ Een mere datterlig, en meer livagtig Smerte.
 „ Jeg neppe Moder blev meer om for hvad jeg bær,
 „ End denne var for mig, som nu begraedes her.
 „ Expressen ved Din Grav — den Bedste — skylder jeg.
 „ Du deeltog moderlig i hver min Ungdoms Glæde,
 „ Du stødde Myrten selv paa Pigens Brude-Dej,
 „ Med rund og sluttig Haand Du sommed Borne-Klæde
 „ For min Uspulige; da bad din hele Sjæl:
 „ O! Herre hjælp! O lad her alting lykkes vel.
 „ Om glad Forløsningstid jeg legede med Haab
 „ Og forud, o! hvor stolt i denne skønne Tanke:
 „ Naar denne Moder bær min Glut til hellig Daab
 „ Vil hendes hulde Barm mod Barnets Hjerter banke;
 „ Hun kraftig Bøn om Held til Gud opsende vil
 „ Og drikke Moder-Fryd af Barnets Engle-Smit.
 „ Men, vee! det var kun Drom! o Dod! din kolde Haand
 „ Opvækker kun med Skælf. Vi vaagne for at bære.
 „ Tag da, o Salige! fra sorgbespændte Aand,
 „ Hvad bedste Moder kan af bedste Datter kræve:
 „ Min veemodsfulde Tak, min Sjæls Erkendelighed,
 „ Som først ophører, naar jeg gaar i Graven ned.

†

†

†

- " I høve alle Net, " var Voldgiftsmandens Ord.
" Fra Sandheds Trægaard hver Eypres var ærlig taget
" Og her rodfæstes Skal, som i sin Moder-Jord;
" Sit Tab, sit Savn Enhver har uden Skramt beklaget.
" Men, o! hvad tabte den, hvis halve Sjæl hun var?
" Dog — tyngste Sorg er stum, ej Tolk, ej Stemme har.
" I Stilhed gnaver den med flittig Orme-Sand,
" Opriver gamle Saar, og i nysslagne Bunde
" Indspruder Dødens Gift og tænder kolbe Brand.
" Een Olje er der kun, som Smøreten dove kunde:
" Den Trost: Veninden gik til Himlens bedre Land,
" Og derfra vinker blid til efterladte Mand.

35030